

Resnična zgodba o enoletnem otroku, ki je med beatifikacijo padel v bazen

V dneh pred beatifikacijo msgr. Álvара del Portilla se je med romarji bliskovito širila zgodba o dobro leto starem dečku iz Peruja, ki se je po prihodu v Madrid boril za življenje, potem ko je po nesreči padel v bazen.

10. Maj. 2016

Amelia Morillo-Velarde in Roxana Salazar (Chana) sta se po naključju

spoznali v Mehiki, kamor sta se obe preselili zaradi službe njunih soprogov, in začeli sta se srečevati v parku z majhnimi otroki. Postali sta dobri prijateljici, čez čas pa sta se vrnili vsaka v svoj izvorni kraj, ena v Madrid, druga v Limo.

Ko je bil leta 2014 objavljen datum beatifikacije Álvара del Portilla (27. september), se je družina Salazar odločila, da se poda čez lužo in poroma na slovesnosti, ki naj bi se odvijale v Madridu in Rimu. To je bila precej nora ideja glede na to, da so Salazarjevi imeli namen potovati skupaj z njihovimi osmimi otroki, ki so bili vsi mladoletni. Toda ljubezen do bodočega blaženega je zmagala in tako so začeli s pripravami.

Chana je obvestila svojo prijateljico o bližnjem potovanju. »Sama imam tri otroke,« pripoveduje Amelia, »in ko mi je Chana rekla, da bo v Madrid pripeljala vseh osem, sem pomislila:

“Le kam bo spravila toliko otrok!” Tako smo se odločili, da jih povabimo k nam domov. Nismo vedeli, kako bomo uredili prenočišče za toliko ljudi, vendar mi je nekaj v moji notranjosti govorilo, da to moram storiti, in zares smo bili zelo veseli.«

Prišli so 25. septembra ob 6h zjutraj, po dolgotrajnem potovanju z letalom, in potem ko smo se pozdravili, so šli spat in spali do poldneva. Sredi popoldneva sta bili obe materi v Ameliini sobi in se pogovarjali, katero obleko naj si Chana obleče za mašo v Rimu po beatifikaciji, kajti njena družina naj bi prinesla darove na oltar. Nato sta šli v prvo nadstropje in Chano je zaskrbelo, ker ni videla malega Francisca. Z možem sta ga začela zaskrbljena iskati.

Amelia je takoj pogledala v smeri bazena, ker je pomislila, da bi lahko padel vanj. Od daleč je nejasno opazila senco pod veliko črno

plavajočo gumo. Takole pripoveduje: »Začela sem si govoriti: “Ne, prosim, ne, prosim,” medtem ko sem tekla tja. Otrok je bil ob robu bazena, ob cipresi, z glavo navzdol in čisto pri miru. Prijela sem ga za desno nogo in ga potegnila ven. Deček ni kazal zunanjih znakov življenja. Bil je nezavesten, bled in se ni odzival na dražljaje.«

»Njegov oče je ob pogledu nanj začel vpiti. Vzel mi je otroka in ga s silo stresal. Bil je kot negibna lutka. Takoj so prišli njegovi bratje, sestre in mati in vsi so jokali. Oče in jaz sva mislila, da je bil otrok mrtev, njegova mama pa je ohranila upanje in pokleknila ob otrokovem telesu, ga obrnila in deček je izbljuval vodo. Istočasno je Chana naročila vsem svojim otrokom, naj molijo k don Álvaro. Spominjam se, kako se je sedemletna Mari Paz jokajoča približala k svoji materi in ji rekla: “Jaz sem ga videla, hotel je svojo igračo, videla sem ga

...” Otrok se je približal bazenu, ker ga je pritegnila račka, ki je plavala na vodi.«

Rafaelov prihod

Medtem ko so na glas molili očenaš, se je pojavil nek neznani gospod in začel oživljati dečka. Dve hiši od tam je ravno opravljal neka vzdrževalna dela in ko je slišal kričanje, je pustil orodje, pritekel na kraj dogodka, pozvonil pri vratih, kjer mu je odprla ena izmed Ameliinih hčera.

»Bila sem zelo presenečena,« nadaljuje Amelia, »ker ga nisem slišala, nisem ga videla prihajati. Bil je kakor prikazen in mislila sem, da je angel ..., poslan od Boga. Kasneje sem izvedela, da mu je ime Rafael, živi v predelu Barajas, vendar je iz Peruja in na srečo je v svoji deželi delal tudi kot prostovoljni gasilec. Rekel mi je tudi, da je član Bratovščine Gospoda čudežev, ki je zelo cenjena v Limi. Rafael je dal

otroku umetno dihanje, ni pa mu dal masaže srca, ker bi to lahko bilo nevarno pri tako majhnem otroku. Prosil me je za odejo in sem mu jo prinesla. Videz otrokovega obraza se je nekoliko izboljšal. Bil nam je tudi v psihološko oporo v tako težkih trenutkih in po njegovi zaslugi sem se pomirila.«

Petnajst minut kasneje so prišli policisti, ki so našli otroka v zelo slabem stanju, s srčnim zastojem in brez dihanja. Mislili so, da si ne bo opomogel, kar so tudi vnesli v zapisnik ob prihodu na postajo, kot so čez nekaj dni povedali Amelii. Pet minut zatem se je lotilo dela medicinsko osebje, ki je četrto ure dečka oživljalo, dokler ni začel jokati. Po eni uri stabilizacije so ga priključili na napravo za umetno dihanje in ga prepeljali na oddelek za intenzivno nego bolnišnice La Paz v Madridu.

»Ves ta čas je moja prijateljica na kolenih molila molitev na podobici Álvара del Portilla,« se spominja Amelia. »V trenutku, ko sem se pomirila in prenehala jokati, sem pokleknila zraven nje in ona mi je v roko položila rožni venec. Nato sem starše z otrokom pospremila v bolnišnico. Za preostale brate in sestre je poskrbel moj mož, ki sem ga poklicala, naj se nujno vrne iz službe domov.«

Na intenzivni negi

Chana je še naprej molila podobico pri vratih oddelka za intenzivno nego in tam ostala več ur, medtem ko je bil oče z zdravniki in medicinskimi sestrami, ter sprejemala obiske, ki so začeli prihajati. Zdravnica je prišla ven vprašat, v kakšnem stanju so našli otroka, ali se je takrat premikal ali plaval na vodi z glavo navzdol. Povedali so ji, da je bil negiben z glavo v vodi, in ona je z zaskrbljenim

izrazom na obrazu povesila pogled v tla.

»Videli smo fantka na bolniški postelji. Peljali so ga na slikanje in barva njegove kože je bila veliko boljša. Bil je nekoliko rožnat zaradi vročine,« pripoveduje Amelia. »O polnoči sem šla s Chaninim bratrancem domov, moji prijatelji pa so ostali vso noč v molitvi pri vhodu v intenzivno nego. Obljubila sem, da bom šla na Jakobovo pot, če bo otrok okreval.«

Naslednji dan zjutraj sta se Chana in Eduardo vrnila k Amelii domov k otrokom. »Chana mi je povedala, da je slišala fantka reči "mama" in da dobro okreva. Dodala je še: "Moč molitve."« Francisco je bil zunaj življenjske nevarnosti, vendar še ni bilo mogoče ugotoviti, kakšne bodo posledice.

Beatifikacija Álvара del Portilla

Amelia je predlagala Chani, naj gre v zahvalo na beatifikacijo Álvара del Portilla in tako je storila. »Bili smo mirni in polni upanja,« pravi Amelia, »in pri obhajilu sem se z vso dušo Gospodu zahvalila za čudež. Veliko ljudi jo je pozdravljalo in ji govorilo, da molijo za Francisca.«

27. septembra je bil deček še na intenzivni negi in stanje je kazalo zelo dobro. Popoldne se je pri Amelii doma oglasil Rafael, tisti gospod, ki je oživil dečka; ravno se je vračal z dela in so ga lahko pozdravili. Tako so tudi izvedeli o njegovem poreklu in o vseh podrobnostih, zaradi katerih se je po božji previdnosti pojavil v tistem trenutku.

Na zadnje so jih poklicali iz bolnišnice in sporočili, da je otrok zunaj nevarnosti in da ga lahko obiščejo. Njegovi starši so nemudoma odšli tja, da bi bili ob

njem. Celo zdravniki so bili presenečeni, da je preživel.

Francisco odpuščen iz bolnišnice

»V ponedeljek, 29. septembra, je bil praznik sv. Rafaela,« nadaljuje Amelia. »Prišlo mi je na misel, da bi čestitala Rafaelu preko aplikacije Whatsapp, in tako sva s Chano na Googlu poiskali sličico, da bi mu jo poslali. Med brskanjem po internetu sva odkrili, da je ta nadangel zavetnik romarjev in da njegovo ime v hebrejščini pomeni “Bog ozdravlja” ali tudi “božje zdravilo”. Istega dne so Francisca odpustili iz bolnišnice popolnoma zdravega in brez kakršnih koli posledic.«

Ob 5:15 so Francisca pripeljali domov in vsi so ga prišli pozdravit. Potem so šli obiskat Rafaela in mu prinesli otroka. Tam so spoznali njegovo družino in prišlo je do prisrčnega srečanja med Chano, Rafaelom in Franciscom.

V Rimu

Družina je odpotovala v Rim 29. septembra, tako kot je bilo načrtovano. Malemu Franciscu se je povišala temperatura in so ga peljali v bolnišnico, kjer so ga pregledali. Goreče so molili k blaženemu, da bi vročina popustila, in takoj se mu je stanje izboljšalo. To so bili zelo ganljivi dnevi. Tam so se lahko zadržali ob telesu blaženega Álvara, se srečali z dečkom iz Čila, na katerem se je zgodil čudež, ki je odprl vrata za beatifikacijo, in številni ljudje so jih prišli ljubeznivo pozdravit.

Dne 10. oktobra so se vrnili v Madrid, da bi potem 11. dokončno poleteli v Limo. Ko so se vrnili z letališča, so se še enkrat srečali z Rafaelom in vso Ameliino družino. Na neki način so vsi skupaj bili del zelo posebnega dogodka, ki jih bo povezoval do konca življenja.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/resnicna-
zgodba-o-enoletnem-otroku-ki-je-med-
beatifikacija-padel-v-bazen/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/resnicna-zgodba-o-enoletnem-otroku-ki-je-med-beatifikacija-padel-v-bazen/) (9. Avg.
2025)